

на міжнародних ринках необхідно здійснювати комплекс заходів економічного та правового характеру для створення вітчизняного ринку цінних паперів, забезпечених активами, а саме:

- 1) прийняти профільний Закон «Про сек'юритизацію»;
- 2) необхідно законодавчо змінити порядок застосування цесії та факторингу у відповідності до міжнародних стандартів;
- 3) Національному банку України доцільно нормативно передбачити можливість відкриття банківськими установами номінальних рахунків (escrow accounts);
- 4) врегулювати питання оподаткування операцій сек'юритизації банківських активів.

Список літератури

1. Сек'юритизация активов. — 2007. — [Cited 2007, 21 October]. — Режим доступу: <http://www.kpmg.ru/Indax.tbhtml/ru/services/advisory/fas/corporate/financing/>
2. Пельтек Л. В., Ниценко А. М. Сек'юритизація активів та актуальність її використання у вітчизняній практиці // Держава та регіони. Серія: Економіка та підприємництво — 2008. — № 6 — С. 165—167
3. AFME/ESF securitisation Data Report: Q4:2010. Режим доступу: http://www.afme.eu/AFME/What_We_Do/Securitisation/

УДК 336.761

І. В. Краснова,

канд. екон. наук, доцент кафедри менеджменту
банківської діяльності,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ФІНАНСОВІ АКТИВИ НА ІНТЕГРОВАНОМУ ФІНАНСОВОМУ РИНКУ

Сьогодні економічне зростання нашої країни дедалі більшою мірою визначається внутрішнім потенціалом. Особливу роль у ринковій економіці відіграють фінансові активи. Вони є об'єктами, що мають внутрішню вартість, знаходяться у власності економічних суб'єктів, від володіння ними слід очікувати в майбутньому одержання економічної вигоди. Ознакою фінансових активів є обов'язковість вимог до інших інституційних одиниць та виникнення за результатами фінансових угод. Такі угоди укладаються на фінансовому ринку, який є одним із головних

елементів ринкової економіки, за допомогою якого вирішуються фінансові, інвестиційні і соціальні питання шляхом врегулювання руху фінансових активів.

Фінансові ринки характеризуються значною складністю процесів, зростанням ризиків, нестійкістю та невизначеністю, зростанням волатильності фінансових активів та високочастотними коливаннями. Сучасний фінансовий ринок є глобальним та сегментованим, фінансові активи легко та швидко переміщуються з однієї країни до іншої, з одного сегменту ринку на інший. За таких умов класичні методи прийняття рішень щодо операцій на окремо взятому сегменті фінансового ринку нерідко дають незадовільні результати. Потрібно враховувати взаємодію та взаємопроникнення національних ринків, необмежений рух капіталу, запровадження єдиних підходів щодо регулювання.

Головну ознаку фінансової інтеграції становить мобільність капіталу, тобто можливість для національних інвесторів розміщувати свої активи за кордоном. Це передбачає відсутність будь-яких обмежень, які б перешкоджали рухові капіталу. Крім того, фінансова інтеграція означає передусім взаємозамінність фінансових активів, тобто можливість для інвесторів обмінювати одні активи на інші, національні на іноземні, і навпаки. Ця взаємозамінність зумовлюється зміною рівня доходу певної категорії активів, що обертаються на певному сегменту фінансового ринку. Фінансова інтеграція передбачає глибокі структурні та інституційні зміни.

Україна обрала як стратегічний напрям розвитку інтеграцію у єдиний ринок фінансових послуг ЄС, що вимагатиме виконання певних умов та матиме широкі перспективи.

Інтегровані сегменти фінансового ринку взаємопов'язані та корелюють між собою, що обумовлює необхідність та, одночасно, ускладнює аналіз. Виникає потреба у відслідковуванні потоків капіталів та трендів за рахунок кореляційних відкликів одних сегментів ринку на події, що відбулися на інших сегментах та секторах фінансового ринку. Процеси, що відбуваються на фінансових ринках, призводять до того, що сама причина виникнення тренду стає випадковою. За цих умов прогнози та дії учасників ринку щодо коливання цін на активи виконують роль сили, що управляє ринком.

Зростає потреба у формуванні цілісного уявлення про основні напрями та інструменти фінансового аналізу активів, розуміння процесів, що відбуваються на всіх без виключення сегментах фінансового ринку.

При роботі на ринку, залежно від ситуації, постійно змінюється набір показників оцінка яких, в умовах обмеженої інформації, вимагає прийняття швидких та ефективних рішень. Одні і ті ж чинники мають за різних умов неоднаковий вплив на ринок, або можуть з вирішальних стать абсолютно незначними. Особливо це є актуальним в умовах України та потребує розробки теоретично-методичних засад ідентифікації факторів, оцінювання їх впливу та, не менш важливо, а навіть навпаки, їх взаємодії, кореляції.

Тут важливо усвідомлювати, що фінансовий ринок є відкритою системою, що динамічно розвивається на підставі законів синергетики. Відкрита система — це система яка обмінюється інформацією зі зовнішнім середовищем, є нестійкою та для якої повернення до початкового стану є необов'язковим. Синергетика вивчає зв'язки між елементами структури, які утворюються у відкритих системах завдяки інтенсивному (потоківому) обміну активами та інформацією з навколишнім середовищем за умов нерівноваги. Отже залишається відкритим питання: фінансовий ринок — це системне поняття, чи це поняття синергетики, складної системи. Нелінійні зв'язки, що є внутрішньою характеристикою фінансового ринку розвиваються керовано чи хаотично (саморозвиток та самоорганізація). Наведені положення потребують додаткового дослідження, та є додатковими інструментами визначення стратегії поведінки банків на фінансовому ринку.

На сьогоднішній день на фінансовому ринку домінує концепція так званого утилітаризму, згідно з якою всі дії економічних суб'єктів спрямовані на отримання певної вигоди. Ці вигоди можемо вимірювати різними чинниками, монетарними й немонетарними. Згідно з цією концепцією, чим більше хороших товарів і послуг суспільство споживає — тим краще. Чим більше грошей має економічний суб'єкт, тим більшу вигоду він має. Але кожна бізнес-активність економічного суб'єкта є ризикованою. Дуже часто виникає так (і на цьому побудована вся наука фінансової аналітики): одні люди вибирають більш безпечні для себе інвестиції, а інші — менш безпечні. Чим безпечніші інвестиції, тим вужчий діапазон їхньої прибутковості. Відповідно, збільшення середньої прибутковості призводить до більших коливань, тобто більших ризиків. Проте найбільша небезпека криється в можливості отримати надзвичайно великі збитки, але з маленькою ймовірністю. На сьогоднішній день основне завдання в управлінні активами полягає в тому, щоб оцінити ці надприбутки та мінімізувати ризики.

Психологи вже давно зауважили, що людина відчуває дискомфорт не від зменшення рівня споживання порівняно з іншим людьми, а від того, що цей рівень споживання падає раптово. Тобто, чим більший кут збільшення споживання, який задається на початку шляху, тим може бути більший шанс зазнати значних втрат.

УДК 330.22.12

С. В. Красножон,

старший викладач кафедри банківських інвестицій,
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ІНСТРУМЕНТИ ФІНАНСОВОГО РИНКУ В ІНВЕСТИЦІЯХ ФІЗИЧНИХ ОСІБ

Приймаючи рішення щодо придбання інструментів фінансового ринку, фізична особа орієнтується на можливості за їх рахунків досягти поставленої цілі (цілей) інвестування. Відповідно, виникає проблема узгодження інтересів фізичної особи-інвестора з інтересами інших учасників фінансового ринку України — насамперед, емітентів, які за рахунок випуску власних фінансових зобов'язань формують попит на капітал (при чому вимоги до характеристик такого капіталу теж є індивідуальними). Процес узгодження відбувається в рамках чинного законодавства, яким зафіксовані певні обмеження на інвестиційну діяльність фізичних осіб на окремих сегментах фінансового ринку та характеристики його інструментів [2]. Спираючись на порівняльний аналіз фінансових інструментів з погляду інвестиційної діяльності індивідуальних інвесторів осіб можна виділити певні характеристики об'єктів інвестування на фінансовому ринку України та їх привабливість з погляду індивідуального інвестора [1]. До фінансових інструментів у порядку зменшення їхньої пріоритетності віднесено: депозити, акції, інвестиційні сертифікати ПФ, вклади в недержавні пенсійні фонди, корпоративні та муніципальні облігації, державні цінні папери, сертифікати ФОН.

При цьому треба зважати, що існує значна різниця у мотиваціях емітентів випуску емісійних та неемісійних інструментів. Зокрема, на ринках державних та місцевих запозичень, на ринку інструментів інститутів спільного інвестування та на ринку ка-